

POSTANOWIENIE

28 października 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Dariusz Pawłyszcz

na posiedzeniu niejawnym 28 października 2025 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa A. C.

przeciwko B. S.A. w W.

o zapłatę,

na skutek skargi kasacyjnej B. S.A. w W.

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z 27 września 2023 r., V Ca 1265/22,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2. zasądza od B. S.A. w W. na rzecz A. C. 2700 (dwa tysiące siedemset) zł kosztów postępowania kasacyjnego z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie po upływie tygodnia od dnia doręczenia niniejszego postanowienia zobowiązanemu.

(G.G.)

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 28 lutego 2022 r., I C 2853/20, Sąd Rejonowy dla Warszawy - Woli zasądził od pozwanego banku na rzecz kredytobiorcy 66 067,70 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 7 sierpnia 2020 roku.

Wyrokiem zaskarżonym skargą kasacyjną Sąd Okręgowy w Warszawie oddalił apelację banku.

Sąd drugiej instancji ustalił, że 13 stycznia 2005 r. kredytobiorca zawarła z poprzednikiem prawnym pozwanego banku umowę kredytu hipotecznego, denominowanego we frankach szwajcarskich (CHF). Bank udzielił kredytu w wysokości 38 656 CHF z okresem spłaty do stycznia 2035 roku. Spłata kredytu miała następować w złotych, zgodnie z zasadami określonymi w załączniku do umowy. Kredytu lub jego transza miała zostać wypłacana w złotych po przeliczeniu według kursu kupna CHF obowiązującego w banku w dniu wypłaty, zgodnie z tabelą kursów ogłaszaną przez bank. Spłaty miały być przeliczane na CHF po kursie sprzedaży CHF obowiązującym w banku w dniu spłaty.

Strony 14 sierpnia 2006 r. podpisały aneks do umowy kredytu na skutek złożonego przez kredytobiorczynię wniosku o obniżenie marży kredytu.

Kredyt został całkowicie spłacony 21 grudnia 2015 r. W okresie od 11 lutego 2005 roku do 21 grudnia 2015 roku kredytobiorca wpłaciła tytułem spłat rat kapitałowo-odsetkowych 165 558,97 złotych.

Sąd drugiej instancji uznał, że przewidziane w umowie dokonywanie przeliczeń walutowych kursami jednostronnie ustalonymi przez bank wykracza poza granice swobody umów określone w art. 353¹ k.c. i umowa jest nieważna na podstawie art. 58 § 1 k.c. Umowa pozbawiona nieważnych postanowień kursowych byłaby sprzeczna z art. 69 ust. 2 pkt 2 pr.bank. i dlatego jest nieważna w całości. Ponadto postanowienia kursowe w umowie są niedozwolone na podstawie art. 385¹ § 1 k.c.

Pozwany bank wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na istnienie potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne

wątpliwości i wywołujących rozbieżności w praktyce sądów powszechnych tj. art. 353¹ k.c. w zw. z art. 69 ust. 1 i 2 pr.bank. w zw. z art. 58 § 1 k.c.,

Nadto zdaniem skarżącego skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w świetle naruszenia art. 455 k.c. w zw. z art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 358 § 2 k.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Uchwałą pełnego składu Izby Cywilnej SN z 25 kwietnia 2024 r., III CZP 25/22, do rangi zasady prawnej podniesiono tezy, iż:

1) w razie uznania, iż postanowienie umowy kredytu indeksowanego lub denominowanego odnoszące się do sposobu określania kursu waluty obcej stanowi niedozwolone postanowienie umowne i nie jest wiążące, w obowiązującym stanie prawnym nie można przyjąć, że miejsce tego postanowienia zajmuje inny sposób określenia kursu waluty obcej wynikający z przepisów prawa lub zwyczajów;

2) w razie niemożliwości ustalenia wiążącego strony kursu waluty obcej w umowie kredytu indeksowanego lub denominowanego umowa nie wiąże także w pozostałym zakresie.

Powyższe tezy, wiążąc w niniejszej sprawie (art. 88 u.s.n.), uniemożliwiają przyjęcie skargi kasacyjnej, gdyż wykluczają trwanie stosunku prawnego po usunięciu z treści umowy źródła kursu walutowego. W celu uwzględnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania skarżący musiałby zakwestionować tezę Sądu drugiej instancji o nieuczciwym charakterze przeliczników walutowych ustanowionych w umowie lub zakwalifikowaniu umowy jako umowy kredytu denominowanego w walucie obcej.

Sąd odwoławczy podwójnie uzasadnił nieważność umowy: sprzecznością z art. 353¹ k.c. oraz niedozwolonym charakterem sposobu ustalania kursu do przeliczeń walutowych. Odwołanie się do art. 353¹ k.c. było zbędne – umowa jest ważna w świetle tego przepisu. Jednak abuzywność sposobu ustalania kursu, niepodważana skargą kasacyjną, na mocy uchwały z 25 kwietnia 2024 r. prowadzi do nieważności umowy.

W uchwale tej Sąd Najwyższy uznał także, że bieg przedawnienia roszczenia banku o zwrot kwot wypłaconych z tytułu kredytu rozpoczyna się co do

zasady od dnia następującego po dniu, w którym kredytobiorca zakwestionował względem banku związanie postanowieniami umowy. Konsekwentnie należy uznać, że roszczenie kredytobiorcy o zwrot rat staje się wymagalne z chwilą wezwania banku do zwrotu spłat z powołaniem się na podniesiony jednocześnie lub uprzednio zarzut niezwiązania postanowieniami umowy. Zarzut naruszenia art. 455 k.c. jest niezasadny.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Na podstawie art. 98 § 1 i 1¹ k.p.c. kredytobiorcy przysługuje od skarżącego zwrot kosztów sporządzenia odpowiedzi na skargę kasacyjną w wysokości stawki minimalnej określonej w stosowanym odpowiednio § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Min. Sprawiedl. w sprawie opłat za czynności adwokackie.

(G.G.)

[a.ł]